Analize și opinii

Lucian Sarbu: Cartea „La Défaite de l’Occident” (Înfrângerea Occidentului) începe deja să producă deranj

Acum 23 minute 33 Vizualizari 9 Timp de citire

Cea mai recentă carte a istoricului francez Emmanuel Todd, „La Défaite de l’Occident” (Înfrângerea Occidentului) începe deja să producă deranj, în primul rând fiindcă a ajuns instant nr. 1 în vânzări pe Amazon.fr, la categoria sa, deci e citită și, cel mai probabil, își răspândește ideile „veninoase” în populație.

Cu toate acestea nu pot să nu remarc faptul că, deși ar trebui să fie citită de orice decerebrat care astăzi, la doi ani de la debutul invaziei „benzinăriei” împotriva protejatului puternicului Occident nu înțelege cum se face că benzinăria încă mai e în picioare (în plus, mai e și bine-mersi, contrar tuturor așteptărilor) în timp ce protejatul e cu dinții țăndări și Occidentul pe marginea prăpastiei, ei bine, nu pot să nu remarc – după doar

față de anumite clișee de propagandă occidentală, ferindu-se să le numească pe nume.

Bunăoară, problema „nazismului” regimului de la Kiev. Todd e de acord că un regim normal la cap ar fi acceptat ruperea pașnică a regiunilor rusofone, pe baza simplei constatări că între Vestul și Centrul ucrainizate și Estul cvasi-rus (rusofon și rusofil) pur și simplu există anumite incompatibilități, nu doar lingvistice, ci și culturale și istorice (să ne gândim doar la faptul că majoritatea Galiției a fost parte a URSS, deci sub dominația Moscovei, doar câteva decenii, numai după pactul Ribbentrop-Molotov) care puteau fi observate încă din secolul XIX. Modelul invocat de el e modelul rupturii dintre Cehia și Slovacia din 1992 care, tot pornind de la modele culturale diferite, au constatat pur și simplu că nu se mai suportă și s-au despărțit amiabil, neconflictual, rămânând până azi doi prieteni buni, dar fiecare pe calea sa. Dacă regimul de la Kiev ar fi acceptat așa ceva Ucraina ar fi fost redusă la câmpia de la vest de Nipru, oricum o suprafață imensă (cât Polonia), predominant agrară, dar cu un stat și o identitate națională categoric întărite.

Todd ar avea la îndemână o explicație simplă (conform briciului lui Occam, fiind cea mai simplă, e și cea mai credibilă) pentru care o ruptură pașnică nu a fost posibilă, și anume filonul ultra-nazist al ideologiei regimului de la Kiev, cea invocată de ruși încă de la începutul războiului, dar preferă să o dezmintă cu un argument complet pueril. El recunoaște că, într-adevăr, în partea extrem vestică a Ucrainei, de unde provenea Bandera și unde au avut loc cele mai groaznice masacre împotriva evreilor, banderismul, implicit nazismul, nu e ceva doar de paradă, ci asumat, mai mult ca sigur o realitate. Dar în Ucraina centrală, în cosmopolitul Kiev, așa ceva e absurd, ar trebui să găsim antisemitism, or așa ceva nu există, ceea ce înseamnă că sigur cei care agită zvastici și simboluri post-naziste sunt simpli tumefiați la creier („analfabeți istoric” după expresia lui) care sunt dominați pur și simplu de o rusofobie animalică, și nimic mai mult.

Or, exact aici Todd arată că istoricii occidentali încă nu sunt dispuși să înțeleagă că nazismul nu a însemnat și nu înseamnă doar antisemitism. Antisemitismul era doar una dintre componentele proiectului nazist, dar o altă componentă principală, pe care omul-cu-mustăcioară o enunțase negru pe alb în „lupta lui” (carte fundamentală pentru înțelegerea ideologiei naziste, pe care tâmpiții care comentează aiurea motivațiile Rusiei, și cu generalii de platou, sigur nu au citit-o), era așa-zisul „drang nach Osten”, „efortul/calea/puseul către Est”, în vederea achiziționării de „Lebensraum” – „spațiul vital”. De-asta războiul din Est a fost în perioada 1941-1944 de o cruzime fantastică, pentru că Wehrmachtul nu avea ca sarcină doar cucerirea, ci și exterminarea populației slave de acolo – în esență, de origine rusească, dar nu numai, că și ucrainenilor sau polonezilor li se pregătea aceeași soartă, deși azi par a fi prea proști ca să-și mai aducă aminte de asta – pentru a le face loc blonzilor teutoni pe care nu-i mai încăpea țara lor.

Todd descrie foarte clar cum acțiunile debile ale statului eșuat ucrainean au dus încetul cu încetul la depopularea marilor orașe rusofone din estul și sud-estul țării de clasa mijlocie și intelectuală, care a fost împinsă să-și facă bagajele și să emigreze fix… spre Rusia. Însă el pune procesul acesta, cvasi-genocidar după toate regulile și sub toate aspectele (când forțezi o anumită populație să se cărăbănească dintr-un loc fiindcă nu-și poate trăi viața pe deplin acolo unde e, e genocid și nimic altceva), pe seama „rusofobiei” și apoi, încercând să explice de ce, pur și simplu, Ucraina nu a acceptat o ruptură pașnică de niște regiuni pe care nu le iubește și care nici ele nu iubesc cine știe ce ideea ucraineană, se lansează în niște considerente psihologizante puerile, presupunând existența unui așa-zis „puseu inconștient” al majorității ucrainene care chipurile nu ar vrea – inconștient, desigur! – să se rupă cu adevărat de Rusia (războiul suicidar fiind parte a acestui puseu inconștient prin aceea că identitatea ucraineană rămâne legată indisolubil de Rusia).

instituțiilor europene și americane, inclusiv instituții de forță. Nu mai insist asupra multor aspecte pe care le știe toată lumea: faptul că după război foști militari naziști au fost recuperați de CIA și puși să pregătească forțele de ordine ale statelor polițienești și anti-comuniste din America de Sud, că oficiali naziști au lucrat ulterior la integrarea Germaniei în NATO și au ocupat poziții fruntașe în NATO, CE și la ONU etc. Nazismul 1.0 a „rezolvat" (atenție la ghilimele!) problema antisemită, în sensul că a reușit să golească Europa de evrei, dar a lăsat în suspensie cealaltă problemă capitală din punctul lor de vedere: „Lebensraum"-ul estic. Or, ceea ce se întâmplă azi devine limpede dacă înțelegem că e fix reluarea proiectului nazist de acolo de unde l-au lăsat înaintașii azoviștilor de azi în urmă cu 80 de ani: câștigarea de Lebensraum, „drang nach Osten". De-asta nazismul 2.0, al cărui braț înarmat e Ucraina și al cărui creier e în Occident, nici nu mai are nevoie de agitații antisemite, și nici nu mai e consubstanțial cu antisemitismul, fiindcă problema „evreilor care ocupă Europa" pur și simplu nu mai există. Rusofobia e noul antisemitism fiindcă rușii, nu evreii, sunt cei care trebuie făcuți să se care de pe pământurile lor.

În felul ăsta, și nu prin pretinse „pusee inconștiente", se explică și o altă trăsătură a regimului de la Kiev pe care o remarcă Todd: latura suicidară, faptul că în loc să accepte pacea au ales să-și distrugă țara în numele unor idei. Ideologiile politice normale nu sunt suicidare. Să ne uităm la un exemplu care ne e la îndemână: Ciolacu. A început să negocieze cu protestatarii. Comuniștii, când nu au mai putut să stea la putere, au renunțat la ea. Și tot așa. Or, nazismul este singura ideologie politică dispusă să meargă până la suicid pentru o anumită cauză. De ce? Simplu: pentru că însăși ideea de bază pe care se întemeiază orice nazism, și anume exterminarea unui grup etnic, nu suportă jumătăţi de măsură. Dacă naziștii au decretat că „evreii sunt problema", atunci problema evreiască trebuie „rezolvată". Dacă „rușii sunt problema", atunci problema trebuie „rezolvată". În ideologia comunistă exista conceptul de reeducare și tocmai de-aia comuniștii au putut coopera și au putut coopta în rândurile lor, bine-mersi, membri ai aristocrației sau ai burgheziei (la noi: dr. Petru Groza, Ion Gheorghe Maurer etc.). Dar în cazul nazismului nu există și nu poate exista conceptul de „reetnicizare". Așa ceva e absurd în sine. Cine se naște evreu, e evreu toată viața. Cine se naște rus, e rus toată viața. Cine se naște român, e român toată viața, și tot așa. Nu merge să-ți schimbi etnia doar fiindcă ți-ai schimbat… buletinul. Ceea ce te naști poate fi o binecuvântare, dar în anumite cazuri este și un stigmat de care nu vei scăpa decât murind.

De aceea, deși Todd remarcă în mod corect existența unuia dintre simptomele cele mai evidente ale bolii (mintale) numită „nazism" – apetența politică pentru suicid – el îl explică în mod fantasmagoric printr-un pretins puseu inconștient al ucrainenilor către… „mama Rusie". Nimic mai fals. Totul se explică foarte simplu dacă ținem cont de faptul că nazismul a fost învins în 1945 numai pe câmpul de luptă, dar că ideile naziste au subzistat bine-mersi în subteranele politico-economice occidentale. Proiectul banderist din Ucraina post-maidan nu face altceva decât să reia povestea de acolo de unde a rămas suspendată la Stalingrad. „Drang nach Osten". Și cine înțelege asta, înțelege și că România, ca parte a Estului european și a viitorului Lebensraum, va fi aruncată mai devreme sau mai târziu în vâltoarea războiului, la fel cum a fost aruncată Ucraina, scopul fiind unul singur: suboamenii estului european trebuie să se extermine între ei pentru ca pământurile fertile de aici să rămână goale.

Nu vă faceți iluzii. Dacă veți sta cu mâinile în sân, nu veți scăpa. N-o să mai fie ca la vaccin, să băgăm capu-ntre urechi și să ne facem că ne ducem după fentă, dar de fapt noi să fim cei care fentează statul. La război, dacă nu vom merge noi către bombe, vor veni bombele către noi. De aceea esențial este să împiedicăm, pur

foarte ferm poziția pacifistă (ceea ce eu fac din februarie 2022). Nu vrem război, nu ne trebuie război și vedem în Rusia un prieten, nu un inamic, și un potențial partener de afaceri cu care putem colabora reciproc avantajos.
Ăia care vor Lebensraum să se ducă în mă-sa cu Lebensraum-ul lor cu tot.

Autor: **Lucian Sarbu**

Despre autor

editor